

maaske Randers og Aalborg osv. Jeg vil dertil sige, at det forekommer mig, at det netop er den rigtige Vej at gaa med Hensyn til Ordningen af denne Sag. Jeg havde i og for sig intet imod, at der blev nogle flere Teatre, f. Eks. disse 4 Teatre, som fik Statstilskud til deres Scene. Det vilde, hvis man regnede med 25,000 Kr. til hvert Teater, blive 100,000 Kr.; man paa dette Omraade vilde yde fra Statens Side. Og dette Tilskud vilde man jo først yde, naar vedkommende Teater opfyldte de Krav, som bleve fremsatte af Rigsdagen og Ministeriet som Betingelser for et saadant Statstilskud.

Det gjorde intet, om Statskassen skulde ofre nogle Penge paa dette Omraade. Vi have i Forvejen givet store Bidrag til Oplysning og til Folkeopdragelse her i Landet. Vi give mange Penge ud i Statstilskud til Højskolerne, vi støtte Museerne og Kunstsamlingerne, ikke alene her i København, men ogsaa i Provinserne. Vi have netop i Dag og i Gaar behandlet Spørgsmaalet om Tilskud til Oprettelse af et Museum i Herning. Jeg mener, at til Oplysning og god Folkeopdragelse maa man regne god Komædie, det er et vigtigt Led i Folkeopdragelsen. Hertil kommer, at Statsmagten i Forvejen giver et betydeligt Bidrag, nemlig omtrent 180,000 om Aaret, til Teaterdrift her i København. Jeg kan derfor ikke indse, at der kan være noget som helst, der taler imod at gaa videre i denne Retning.

Jeg vil haabe, at Forhandlingen om dette Andragende maa føre til, at den højtærede Minister underkaster Sagen en alvorlig Undersøgelse og udarbejder Regler for Statstilskud til Provinsteatre, som vi kunne faa til Behandling i næste Rigsdagssamling samtidig med Spørgsmaalet om Ordningen af det kgl. Teaters Forhold. Jeg tillader mig derfor atter at anbefale dette Andragende om Statstilskud til Aarhus Teater, idet jeg vilde betragte det som en Begyndelse til en overfor Provinserne retfærdig Ordning af denne Sag.

Berntsen: Da jeg har indbragt det Andragende, der er nævnt i det ærede Udvalgs Betænkning under Nr. 60, bringer jeg min Tak til Finansudvalget, fordi det saa velvilligt har imødekommet Andragendet og foreslaaet at henvise det til den højtærede Minister. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at der i Betænkningens Referat af dette Andragende maa være indløbet en Fejl. Andragendet gaar ikke ud paa, at man benægter, at man har

modtaget 1,000 Kr. til „Sløjdforeningen af 1902“; det staar der ikke noget om i Andragendet. Tværtimod, den nævnte Sløjdforening har modtaget det i Fjor tilstaaede Bidrag af 1,000 Kr. men modtaget det gennem Dansk Sløjdforening. Det, som Andragendet egentlig gaar ud paa, er, at Andrageren gentager Indholdet af det Andragende, der er fremsat i Fjor om et større Tilskud end de i Fjor tilstaaede 1,000 Kr., samt endvidere, at Sløjdforeningen af 1902 maa blive stillet mere selvstændigt, end den nu er, overfor Administrationen.

Som alle vide, er der to Sløjdforeninger her i Landet, der staa hver med sit Princip og hævde hver sin Opfattelse af Sløjdsagens Udvikling her i Landet. Men „Dansk Sløjdforening“ har sin Konsulent, under hvilken „Sløjdforeningen af 1902“ sorterer. Sidstnævnte Forening finder det ikke korrekt, at de to med hinanden konkurrerende Foreninger have fælles Konsulent, og finder det heller ikke rigtigt, at den modtager sin Understøttelse gennem „Dansk Sløjdforening“, da de to Foreninger overhovedet ikke have noget med hinanden at gøre udover det, at de konkurrerer med hinanden. „Sløjdforeningen af 1902“ paaistaar endvidere, at den har flere Medlemmer end „Dansk Sløjdforening“. Desuagtet modtager denne Forening med det største Medlemsantal neppe 3,000 Kr., medens den anden Forening med det mindre Medlemsantal modtager, saa vidt jeg ved, 29,000 Kr. eller henved 30,000 Kr. Dette Forhold synes at være lidt uretfærdigt. Jeg vil anbefale ærede Medlemmer at stemme for denne Sags Henviisning til den højtærede Minister. Men jeg gør opmærksom paa, at det her drejer sig om to Ting: at „Sløjdforeningen af 1902“ ønsker et større Bidrag i Fremtiden end det hidtidige, og at den ønsker at komme til at staa mere selvstændigt under Kirke- og Undervisningsministeriet, at maatte faa en særegen Inspektør til at føre Tilsyn med den, ligesom „Dansk Sløjdforening“ har sin Inspektør, den bekendte Sløjdlærer Aksel Mikkelsen. Jeg finder, at der er noget berettiget i denne Fordring. Jeg finder det ikke rigtigt, at de to konkurrerende Foreninger have samme tilsynshavende, og at „Sløjdforeningen af 1902“ skal have en Anbefaling af den konkurrerende Forenings Inspektør for overhovedet at kunne faa den Understøttelse, der her er Tale om. Jeg mener, man skal stille sig frisindet overfor denne Sag, lade de to Foreninger kæmpe hver for sit System,